

[Aksel Larsen.]

Jeg vil kun sige om det her foreliggende Lovforslag, at store Forandringer er der jo ikke. Den ene Forandring, som for os er væsentlig, et af Ændringsforslagene til § 8, er i hvert Fald af en saadan Art, at vi aldeles ikke kan medgive det vor Anbefaling. Men det siger os ganske vist noget om, i hvilken Retning Regeringens Sympatier gaar.

Det er i øvrigt et meget digert Forslag, vi har faaet forelagt — ikke selve Forslaget, men de omfattende Bilag, der er aftrykt. Det er noget af et Særsyn, tror jeg, at man i Bilag til et Lovforslag, der er til første Behandling i Tinget, faar aftrykt saadan en Række Henvendelser fra forskellige interesserede Sammenslutninger og Korporationer. Vi har Henvendelser fra De Samvirkende Købmandsforeninger, Dansk Textil-Union, Grosserer-Societetets Komité, De Danske Handelsforeningers Fællesorganisation, Provins-handelskammeret o. a.; men fra Forbrugerne har vi kun een eneste Henvendelse, og det er fra Arbejderbevægelsens Erhvervsraad. Jeg tvivler ikke om, at naar Udvalgsarbejdet begynder, vil disse Henvendelser blive efterfulgt af mangfoldige flere, men jeg vil rigtignok haabe, at de, som har den allerstørste Interesse i en fornuftig og rimelig Udformning af Prisloven, nemlig Forbrugerne og deres Organisationer, ogsaa vil lade høre fra sig, saa at det ikke blot bliver Ønskerne fra Provinshandelskammeret, Grosserer-Societetet og dermed beslægtede Organisationer og Virksomheder, som Udvalget faar at tage Stilling til.

Jeg skal ikke blande mig i den Diskussion, som det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen ufornuftigt nok lagde op til. Men jeg vil sige, at hvis det bliver helt umuligt at faa det ærede Medlem til at komme til Fornuft i den Debat, han nu igen foraarsager her i Tinget — og jeg er bange for, at det ikke staar i det ærede Medlem Hr. Starckes Magt, jeg tvivler overhovedet paa, at det staar i nogens Magt —, saa skal det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen passe paa, for saa ender det med, at vi bliver nødt til ved en senere Behandling, hvor det ærede Medlem er Partiets Ordfører, at møde op med Venstres Valgplakater af 1945, og saa kunde det være, at det virkede.

Jørgen Jørgensen: Det er ikke mange Uger siden, at Prisloven blev drøftet, og selv om det dengang kun drejede sig om en almindelig Forlængelse af den gældende Lov, blev der dog ved den Lejlighed ogsaa drøftet mere almindelige Problemer i Forbindelse med Prislovgivningen og Prispolitikken i det

hele taget. Meget nyt er der ikke at sige om det rent principielle. Alle er enige om, at Priskontrollen stadig er nødvendig, og at det Grundlag, Prisloven bygger paa med Hensyn til at føre Kontrol, stort set indtil videre maa opretholdes. Der kan heller ikke være nogen Tvivl om, at Priskontrollen har været til stor Gavn for vort Lands Økonomi. En Opskruning af Prisniveauet er altid en Ulykke, og selv om Prisstigningen ikke har kunnet undgaas, saa er Prislejet dog ved Priskontrollens Foranstaltninger holdt nede, saa vi ikke kommer op i de svimlende Højder. Naar Købeevnen og Varemængden staar i saadant Forhold til hinanden, som Tilfældet har været her i Landet i de sidste Aar, fører det til et Pres paa Priserne, som gør det helt nødvendigt, at der fra det offentliges Side gribes ind, hvis Samfundets økonomiske Sundhed ikke skal undergraves, og staar vi over for en Nedsættelse af Forbruget, hvad vi vel gør, saa vil Presset paa Priserne yderligere blive forstærket og Risikoen for nye Prisstigninger være til Stede, og i saa Fald vil Priskontrollen være yderligere paakrævet.

Jeg mener derfor, at Prisloven i disse Aar har været af overmaade stor Værdi for den forbrugende Befolkning, hvilket ogsaa var og stadig er dens Hovedformaal. Men det er betegnende, at ogsaa Erhvervene helt og fuldt erkender Nødvendigheden af en Lovgivning paa disse Omraader. Erhvervenes Mænd er fuldkommen klar over, at havde de ikke under de bestaaende Tilstande i Verden, hvor den naturlige sunde Prisdannelse er sat ud af Funktion, et Organ, der er i Stand til at holde igen over for Opskruning af Priserne, vilde det føre til Ødelæggelse af alt sundt Forretningstilv.

Det er derfor slet ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt Prisloven skal ophøre — det er alle enige om, den ikke skal —, det er maaske endda heller ikke saa meget Spørgsmaalet om Ændringer i Loven, for egentlig giver den gældende Lov meget vidtgaaende Beføjelser og er i høj Grad en Bemyndigelseslov, men det er til syvende og sidst mere Spørgsmaalet om Administrationen af Loven, der danner Grundlaget for Diskussionen Landet over. Her er det klart, at de prisregulerende Bestemmelser lægger store Byrder paa Erhvervene, stiller store Krav til Erhvervenes Mænd og naturligvis ogsaa i mange Tilfælde fordyrer Produktionen. Men vi er i dette Tilfælde under Nødvendighedens Lov, og det maa vi alle bøje os for. Det maa dog stadig være en Hovedopgave for Priskontrollen ikke ved at kræve unødvendige Oplysninger eller ved at hænge sig